

Predik het Woord

2 Timoteüs 4:1-8

Paulus was aan het einde van zijn aardse loopbaan gekomen. Hij had de goede strijd gestreden. Hij had volhard, in weerwil van de tegenstand van de vijand, om de Gemeente, het getuigenis van de Here Jezus op aarde, op te bouwen. Zijn loop was voleindigd. Van Damaskus tot aan het hof van de keizer in Rome had hij zijn dienst uitgeoefend. Hij kwam uit de strijd en had het geloof behouden; het totaal van alle waarheden, die hem waren toevertrouwd. Maar met inzicht in Gods gedachten gaf hij zich rekenschap van het toenemende verval van het huis van God. Dit gebouw, door God opgericht, begon te scheuren. En hij realiseerde zich welke schade het kwaad zou aanrichten, tot op de dag van heden.

Het deed hem pijn de verslapping te bemerken bij hen, die in het werk van de Here werkzaam waren. Bij zijn eerste verdediging in Rome hadden allen hem verlaten. Een paar jaar daarvoor, schrijvend aan de gemeente te Filippi, zei hij, dat allen hun eigen belang zochten en niet dat van Jezus Christus (Fil. 2:21). Eén trouwe dienstknecht bleef bij hem die oprechte zorg voor hem had. Dat was Timoteüs, die hem beschouwde als zijn geestelijke vader en hem terzijde stond in de verkondiging van het evangelie. Op hem, zijn kind in het geloof, was in deze donkere dagen zijn blik gericht. Hij had hem leren kennen in de beproeving, toen Timotheus met de apostel samen optrok. Maar vanaf nu zou Timoteüs niet meer met Paulus samenwerken, maar alléén zijn dienst uitoefenen in een tijd die in boosheid toenam. Maar hoe kon Timoteüs, jong, vreesachtig en zwak, zo'n dienst volbrengen en aan de moeilijkheden die voor hem lagen het hoofd bieden? Maar wat de Gemeente betreft neemt God, zowel in goede dagen als in dagen van verval, de geestelijke toestand van de mens als uitgangspunt. De apostel had daar zelf ervaring mee. *“Als ik zwak ben, zegt hij, dan ben ik sterk”* (2 Kor. 12:10).

Dat is het uitgangspunt voor iedereen, die de Here wil dienen en door Hem wordt versterkt om Zijn werk, wat echt van waarde is, te volbrengen. Paulus zegt tegen Timoteüs: *“Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die je van mij gehoord hebt”* (2 Tim. 1:13). Hij moest het woord der waarheid recht snijden (2 Tim. 2:15).

Timoteüs had de onderwijzing van Paulus begrepen, maar ook het daarmee samenhangend gedrag en de

doelgerichtheid. Hij was ten volle overtuigd van de dingen, die hij had geleerd (2 Tim. 3:14), van wie hij die had geleerd en aan wie de Here die had geopenbaard.

Van jongs af aan kende hij de heilige geschriften, die hem wijs konden maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is (2 Tim. 3:15).

Gewapend met het geïnspireerde Woord van God en bekwaam gemaakt om zijn werk te doen, was hij in staat zijn taak uit te voeren, hoe het ook persoonlijk met hem zou gaan. Dit Woord zou ook later in tijden van verval net zo werken zoals het in de beginperiode van de Gemeente het geval was geweest. Ditzelfde Woord bezitten ook wij en we moeten ernaar luisteren en het gehoorzamen in de boze dagen, die wij beleven.

Paulus, in het besef dat zijn einde nabij is, beveelt Timoteüs op ernstige wijze het Woord te verkondigen. Hij geeft, om zo te zeggen, hem het wapen in handen, waarmee hijzelf gestreden heeft.

Het is van belang op te merken, dat Timoteüs in zeker opzicht de verpersoonlijking is van de dienst van gelovigen in de laatste dagen. Hij was zwak, vreesachtig en schuchter, maar hij had een gave ontvangen en moest die gebruiken. De gelovigen waren beperkt wat de hoeveelheid gaven betreft, daar sommige niet meer functioneerden op de plaats, door God aangewezen. Timoteüs moest het werk doen van een leraar, een herder en een evangelist, terwijl hijzelf was opgevoed in de woorden van het geloof en van de goede leer, die hij nauwkeurig had nagevolgd (1 Tim. 4:6). Het is in de huidige, in verval geraakte Gemeente, als in de donkere dagen van het verval van Israël. God kon een Ehud gebruiken, iemand die linkshandig was en die alleen een kort zwaard onder zijn kleding had. Of een Samgar, die met een ossenstok in de hand zijn werk deed (Richt. 3:15 en 31). Maar het Woord, voorgesteld door die wapens en blootgesteld aan de verachting van de wereld heeft dezelfde kracht als toen. Het is niet krachteloos, net zo min als Hij, van wie het Woord spreekt.

Paulus betuigt Timoteüs *“voor God en Christus Jezus, die levenden en doden zal oordelen en zijn verschijning en zijn koninkrijk.”* het volgende:

- 1^e Het besef van de tegenwoordigheid van God en van Christus Jezus, tot Wie alle dienst zich moet richten.
- 2^e De gedachte, dat het oordeel nabij is, waarin alles openbaar zal worden.
- 3^e De verschijning van Christus voor aller oog. Niemand zal zich kunnen onttrekken aan de schittering van Zijn licht.
- 4^e Zijn koninkrijk waar alles, wat de aarde betreft, zal beantwoorden aan de gedachten van God.

Al deze ernstige feiten staan Paulus voor de geest. En wij zijn er nu, 19 eeuwen later, dichter bij dan ooit. Dit alles moest Timoteüs aansporen het Woord te prediken. Hoeveel te meer zouden wij nu er gehoor aan moeten geven en het Woord doorgeven. *“Want het woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart”* (Hebr. 4:12). In de tijd van Timoteüs luisterde men nog naar het Woord. Zolang die belangstelling bestond, moest men daarvan profiteren om het door te geven. Men moest klaar staan, gelegen of ongelegen, om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid. We bemerken hier reeds dat men toen al last had van geestelijke onverschilligheid en/of menselijke redeneringen. Timoteüs moest daarom elke gelegenheid aangrijpen. Hij moest zijn gehoor overtuigen (weerleggen), zodat men zich niet tevreden zou stellen met een oppervlakkige kennis, die het bij de eerste de beste gelegenheid het zou afleggen tegen onderwijs uit andere bronnen. Hij moest bestraffen, weerleggen, vermanen en verbeteren wat gebrekkig was. Ook moest hij aanmoedigen tot een goede wandel in alle lankmoedigheid en te onderwijzen met geduld en verdraagzaamheid t.a.v. een soms schuldige onwetendheid, maar nooit af te wijken van de leer in al zijn zuiverheid. Hij moest het Woord prediken, om het kwaad te bestrijden, dat beschreven is in 2 Timoteüs 2:16, 17

“Want er zal een tijd zijn dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar naar hun eigen begeerten voor zichzelf leraars zullen verzamelen, om zich het gehoor te laten strelen; en zij zullen het oor van de waarheid afkeren en zich tot de fabels wenden” (2 Tim. 4:3).

Wij leven in een tijd waar mensen hun oor van de waarheid afwenden en het onderwijs van het Woord van God terzijde stellen. Waarom? Omdat het Woord hen oordeelt door hen in het licht van de waarheid te plaatsen. Zij willen aangename dingen horen, die best wel een godsdienstig karakter mogen hebben, als ze maar het vlees strelen en het geweten in slaap sussen. Om dat doel te bereiken, verzamelen ze leraars, die aan hun wensen beantwoorden. In plaats van de gezonde leer te beluisteren en in hen te laten doorwerken, zoeken ze leraars, die hen behagen. Willens en wetens, omdat zij weten dat als dezen tot hen zullen spreken

over het Woord, zij de scherpte van het Woord t.a.v. hun eigenwillige leven (“het vlees”) zullen weglaten. Van die leraars zullen er velen zijn die zullen beantwoorden aan de smaak van hun onderling verschillende toehoorders.

Wij leven nu in een tijd, waarin de voorzeggingen van Paulus volle werkelijkheid zijn geworden. Wij worden blootgesteld aan de tijdsgeest en ondergaan die helaas maar al te zeer. Het Woord van God is het enige middel om deze stroom van onafhankelijkheid en dwaling te bestrijden. Meer dan ooit moeten we alert zijn; persoonlijk, in het gezin en in de Gemeente. Het Woord moet rijkelijk in ons wonen. Een geregelde omgang met het Woord zal een positief gevolg hebben, omdat het levend, krachtig, scherp en doordringend is. Maar het moet wel met aandacht gelezen worden, met eerbied en gebed. Niet tot geruststelling van ons geweten of oppervlakkig van aard. We moeten ons laten overtuigen en verbeteren door het Woord door het aan te nemen als gezaghebbend over ons leven. Laten we het niet mondjesmaat lezen, om direct daarna andere lectuur te pakken die meer bij onze smaak of interesse past, zodat het goede zaad wordt weggenomen en er geen vrucht wordt voortgebracht.

Wij moeten ons verzetten tegen de behoefte woorden te willen horen die aangenaam zijn voor het gehoor, want dat kan ertoe leiden dat we ons genot te zoeken buiten het terrein van de waarheid. Zij, die dat doen, hebben veelal de schijn niet enghartig te zijn en lijken hierdoor te bewijzen, dat men zich kan verenigen met alles wat goed klinkt op welk terrein dan ook. Zij zullen beweren dat zij aldus het evangelie duidelijker horen prediken, bevattelijker voor iedereen, dan in de beperkte kring, waar de gehoorzaamheid aan het Woord hen zou hebben geplaatst.

Een ander middel, dat de vijand gebruikt om de behoefte aan Gods Woord aan te tasten en de intentie om het te begrijpen weg te nemen, is het lezen van vele stichtelijke boeken, die in onze dagen zo ruimschoots beschikbaar zijn. Zij nemen in onze huizen, soms ten onrechte, de plaats van de Bijbel in en ook de plaats van andere, meer waardevolle boeken, waardoor wij tot geestelijke ontwikkeling zouden kunnen komen. Juist door die geestelijke ontwikkeling zouden we de gedachten van God beter leren kennen over de verheven plaats van de gelovige in de Gemeente en over de waarheid van het samenkomen van de kinderen van God naar het Woord. Is het niet opmerkelijk dat de Here voorzien heeft in de mogelijkheid, dat een dienst als van Timoteüs kan worden uitgeoefend in deze laatste tijden?

Gelukkig zijn er goede tractaten en het is nodig die te verspreiden, opdat die ertoe kunnen bijdragen mensen af te houden van de zo overvloedige, slechte lectuur. Het is van groot belang, om te proberen het kwaad in te dammen en op welke manier dan ook de vloed aan onzedelijkheid en ongerechtigheid tegen te houden waarmee de christenheid steeds meer wordt overspoeld. Maar laten we het werk, dat wij in de wereld proberen te doen om de voortgang van het

kwaad te stoppen, niet verwarren met het werk dat onder de kinderen van God moet plaatsvinden. De familie van Gods kinderen moet zich voeden met het brood uit de hemel en dat is Christus, die ons als het Woord wordt voorgesteld.

“Predik het Woord.” Dit Woord toont ons, hoe ver wij afstaan van het volmaakte voorbeeld, Jezus Christus. Maar het Woord doet ons niet alleen die afstand beseffen, het geeft ook aan wat daarvan de oorzaak is. Het voedt de gelovigen op en geeft de kracht om dat wat het Woord ons leert te praktiseren. Het weerlegt, verbetert en onderwijst in de gerechtigheid, opdat de *“mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust”* (2 Tim. 3:16, 17). Christus moet in ons gestalte krijgen, opdat we Zijn karaktertrekken zullen vertonen en waardig worden bevonden Zijn naam te dragen. Dit werk kan alleen volbracht worden door het Woord, waarin Zijn volmaaktheid wordt voorgesteld. Het betekent de dood van alles wat van eigenwillig leven spreekt (“het vlees”) en het ontwikkelt in ons het leven van Christus.

We zullen onself de vraag moeten stellen: Heeft de lectuur of hebben geestelijke gesprekken ons meer gelijkvormig gemaakt aan het beeld van Christus? Heeft het ons de dood van de oude mens voorgehouden, of heeft het ons aangezet onself te verbeteren? Een gelovige zei eens, dat telkens als zij één van die geweldig populaire predikers had horen spreken, zij daarna vol goede bedoelingen zat. Maar die waren vervolgens spoedig verdwenen. Als daarentegen het Woord van God was gepredikt en dit haar geweten zou hebben geraakt, dan zou het niet alleen de wens om beter te leven bij haar hebben bewerkt, maar ook haar onbekwaamheid hebben getoond om dat zelf te realiseren. Het Woord zou haar het voorbeeld van Christus voor ogen hebben gesteld en haar de kracht geven om Zijn voetstappen te drukken en van Hem alleen afhankelijk te willen zijn om te overwinnen.

Het is gemakkelijk voor iemand die welsprekend is op het gevoel in te werken. Maar dat is van oppervlakkige betekenis en heeft alleen als resultaat dat het de ziel tijdelijk verblindt en later teleurstelling bezorgt. Het Woord van God werkt anders. Het dringt door in onze harten. Het is Gods Woord dat ons hart en geweten laat zien wat ons verhindert de eigenschappen van Christus te openbaren.

Als we ons bevinden in het midden van hen, die de gezonde leer niet verdragen en die zich leraars verzamelen, die hun gehoor strelen, laten we dan niet vergeten, dat ook wij te maken hebben met de bedriegerijen van mensen en hun verleidende dwaalleer. Om dat doel te bereiken, gebruiken zij heel verschillende middelen. Satan weet zich te vermommen als een engel van het licht en zijn dienaren als dienstknechten van de gerechtigheid. (2 Kor. 11:14, 15) Hij kan de dwaling voorstellen in een aantrekkelijke vorm, zelfs buiten het medeweten om van de personen die hij gebruikt en in wie men geen kwade bedoeling of verkeerde leer zou vermoeden. Hij begint nooit met openlijk zijn gedachte mee te delen.

Hij bereidt de bodem voor door het te begieten met goedheid, broederliefde en liefdadigheid en heeft ogenschijnlijk het goede met ons voor. Het wordt verricht met een verdraagzaamheid, die zich aandient met prijzenswaardige bedoelingen, vooral daar waar de handelwijze niet schriftuurlijk is. Men zal zeggen: “Heeft Jezus deze kenmerken dan niet vertoond op aarde?” Zeker en wij moeten ze alle in praktijk brengen, beter dan wij tot nu toe deden! Maar als we ware discipelen van Jezus willen zijn, onderworpen aan het Woord, zullen we onderscheiden wat ontbreekt in het goede dat wij wellicht bewonderen. Niet met een gevoel van voldoening om te oordelen en af te keuren, maar om zelf in de waarheid te wandelen en vervolgens onze medegelovigen te helpen daarin te wandelen.

Waarheid, heiligheid en gerechtigheid zijn niet te scheiden van de liefde. De apostel vermaant om oprecht te zijn in de liefde en om te groeien naar het voorbeeld van Christus. De liefde verblijdt zich met de waarheid (1 Kor. 13:6). Wij worden vermaand: *“Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging zonder welke niemand de Heer zal zien”* (Hebr. 12:14). Het handhaven van de waarheid en de heiligheid is een wezenlijke voorwaarde voor het getuigenis dat de Here aan ons heeft gegeven. De vijand doet zijn uiterste best om ons lichtvaardig over deze zo belangrijke dingen te doen heenstappen. Allen stemmen toe dat de waarheid moet worden gehandhaafd, maar vanwege de wens naar eenheid onder de christenen beschouwt men het evangelisatiewerk en de liefde ten opzichte van allen veelal als iets bijkomstigs.

Tegenwoordig is het belangrijkste doel van de vijand het zwakke getuigenis, dat de Here heeft opgericht met het oog op Zijn terugkomst, te verzwakken. Helaas maken wij het werk van de satan gemakkelijk door onze wereldgezindheid, geestelijke zwakheid, onverschilligheid en onze gevoeligheid voor het verwijt van bekrompenheid en gebrek aan liefde, als we de waarheid willen handhaven.

Na het getuigenis te hebben verzwakt vanwege de grote onderlinge verdeeldheid, wil de tegenstander nog meer vernielen. Daarom probeert hij hen te verenigen, die hij verdeeld heeft. Niet door de waarheid te propageren, wat te wensen zou zijn, maar door het ontkennen of goedpraten van de dwalingen. Met dit samengaan kunnen zij, die trouw wensen te blijven aan de Here door Zijn Woord te bewaren en Zijn Naam niet te verloochenen, niet instemmen. Om christenen buiten het terrein van de waarheid te verenigen brengt de vijand naar voren, dat men moet terug gaan naar het verleden en zich afvragen of de dwalingen wel zo erg waren, dat men daarom uit elkaar moest gaan. Helaas is het zo dat in veel gevallen deze scheiding niet nodig zou zijn geweest, als men meer geestelijk gezind was geweest. Vooral omdat zij, die toen op de bres stonden voor de waarheid, tot een ander oordeel kwamen, omdat zij leefden in afzondering van het kwaad en de wereld. Helaas laten wij door onze zwakheid ons veelal beïnvloeden door de omstandigheden. In zwakte houden wij de waarheid vast, die ons is overgeleverd

door onze broeders die ons zijn voorgegaan en die een helder inzicht hadden in de grondwaarheden van de Gemeente, waar die gedurende vele eeuwen uit het oog waren verloren en om deze weer onder de aandacht te brengen. Maar als we niet in staat zijn opnieuw te beoordelen, wat eertijds gelovigen, geestelijker dan wij, hebben gedaan, onder het toezicht van de Here, dan hebben wij wel de verantwoordelijkheid de schriftuurlijke beginselen te handhaven in de omstandigheden waarin we ons thans bevinden. Om veilig te wandelen te midden van de huidige geestelijke verwarring, door de vijand bewerkt, bezaaid met valkuilen van allerlei aard, hebben wij het Woord, dat eens Paulus aan Timoteüs opdroeg te prediken. Het is hetzelfde Woord van genade dat Paulus de Gemeente te Efeze heeft bekend gemaakt. Daarop moeten we aandringen, daarnaar moeten wij luisteren, om volmaakt te zijn, tot alle goed werk ten volle toegerust (2 Tim. 3:17).

De dag is nabij dat alles zal geopenbaard zal worden en waarop Paulus de kroon van de gerechtigheid zal

krijgen, die de Here, de rechtvaardige Rechter, hem op die dag zal geven; en niet alleen aan hem, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad (2 Tim. 4:8) en die leven met de gedachte dat eenmaal alle facetten van hun wandel openbaar zullen worden. Paulus wachtte die dag zelfs niet af om in het licht te komen. Na over de rechterstoel van Christus gesproken te hebben zegt hij: *“Maar wij zijn aan God openbaar geworden”* (2 Kor. 5:11).

Hij leefde in de tegenwoordigheid van God door Wie al zijn gedachten en al de beweegredenen van zijn daden werden beoordeeld.

Mogen ook wij in afwachting van Zijn verschijning, leven in dat besef en geen andere verlangen te hebben dan te wandelen op een Hem welbehaglijke wijze, in liefde tot Hem, en ons niet anders openbaren dan in gehoorzaamheid aan Zijn bevelen.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1960-219](#)

Titel: [Prêche la Parole](#)

Oude Sporen 2012

